

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **Dr. rer. oec. Ing. V. H., Ph.D. MBA**
zastoupen JUDr. Janem Malým, advokátem
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2022, č. j. KUKHK-32437/SM/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2022, č. j. KUKHK-32437/SM/2022 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 8. 2022, č. j. MMHK/153205/2022/OP/Šed (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým prvostupňový orgán uznal žalobce vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 93m odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých

školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), neboť v období od 21. 1. 2022 do 28. 6. 2022 opakovaně a ve velké míře užíval akademický titul „dr.“ a částečně též „Dr.“, a to navzdory tomu, že tento nezískal žádným ze svých studií. Žalobci byl za tento přestupek uložen podle § 93m odst. 2 zákona o vysokých školách správní trest pokuty ve výši 1000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce má za to, že napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná. Dle žalobce je vymezení skutkové podstaty přestupku, z jehož spáchání byl shledán vinným, vágní, a je tak v rozporu s principem *nullum crimen sine lege*. Žalobce k tomu odkázal na body 86 a 87 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2018, č. j. 9 A 123/2016-59 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96.
3. Žalobce dále v žalobě uvádí, že vytýkané jednání není přestupkem, a tudíž jej nelze postihnout napadeným rozhodnutím. Z výroku napadeného rozhodnutí ani z jeho odůvodnění nelze usoudit na to, co je věcnou podstatou postihovaného jednání – zda neoprávněné užití vědecké hodnosti či neoprávněné užití titulu absolventa vysoké školy. Takové jednání je postižitelné jen tehdy, kdy fyzická osoba úmyslně užívá některý z akademických titulů absolventa vysoké školy vyjmenovaných v § 46 odst. 4 a 5 zákona o vysokých školách či akademický titul absolventa doktorského studia uvedený v § 47 odst. 5 zákona o vysokých školách, ač jím taková osoba ve skutečnosti není. Tak tomu však v případě žalobce není. Titul absolventa vysoké školy žalobce nemůže užívat neoprávněně, neboť ve skutečnosti je absolventem vysoké školy i absolventem doktorského studia. Odpovídající osvědčení o absolutoriu, včetně přiznaných titulů, byla v řízení zjištěna a nebyly shledány pochybnosti. Dle žalobce tak o neoprávněné užívání akademického titulu a z něho pocházející zkratky nejde, a tudíž se důvody, které v napadeném rozhodnutí podává žalovaný, se skutkem míjí, včetně rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1 A 67/2013-25, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje.
4. Žalobce tvrdí, že mu byla Svobodnou Univerzitou Teufen Schwiz udělena akademická hodnost (stupeň) (akademischen grad) „doktor“ s dále uvedeným dodatkem, která jistě není titulem absolventa vysoké školy, ale zřetelně akademicko-vědeckou hodností. Žalobce k tomu dále poukazuje na osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v ČR, vydané dne 16. 2. 2001 Masarykovou univerzitou v Brně, kde se však, i s ohledem na jiný další obsah uvedeného osvědčení, výslovně podává, že žalobce je oprávněn užívat zahraniční akademický titul. Žalobce jako absolvent doktorského studia Svobodné Univerzity Teufen Schweiz s domicilem ve Švýcarské konfederaci získal označený titul „doktor“ s dodatkem, aniž by tato skutečnost v poměru k vytýkanému neoprávněnému užívání vědecké hodnosti nebo titulu absolventa vysoké školy byla vyhodnocena z hlediska aplikace práva. Toto vysokoškolské vzdělání bylo také uznáno rovnocenným.
5. Žalobce míní, že pro úvahy rozhodování je třeba vzít na zřetel i právo Švýcarské konfederace, jímž se mimo jiné taktéž užívání předmětného titulu bude řídit. Správní orgány posuzující přestupkovou věc však tuto úvahu nevedly. Pokud by tak učinily, jistě by seznaly a osvědčily v rozhodování o této přestupkové věci, že od roku 2001 mají osoby, které jsou držiteli akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie, právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou

hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků. Tak tomu je dle žalobce i v posuzovaném případě.

6. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí, potažmo rozhodnutí prvostupňového, vyplývá, že tyto se zřejmě netýkají neoprávněného užívání vědecké hodnosti nebo titulu absolventa vysoké školy, nýbrž porušení povinnosti užívat titul v jím skutečně získané podobě. Taková povinnost však (i se zřetelem k výše uvedenému právu držitelů akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie) zákonem uložena není. Správní orgán blíže takovou povinnost, jejíž porušení sankcí postihuje, neuvedl, taková právní povinnost nemůže být ani dovozena, a tudíž ani takovou povinnost nelze postihovat sankcí podle ustanovení § 93m o vysokých školách, který míří na zcela odlišné případy. Popisovaný skutek se citovanému ustanovení dle žalobce zcela vymyká.
7. Žalobce dodává, že bylo-li by tu porušení právní povinnosti, pak je nezbytně nutné shledat, že jde o jednání úmyslné. Dle žalovaného jednal žalobce úmyslně, neboť byl zcela jistě srozuměn s tím, že takového titulu užívat nesmí. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce má za to, že zákaz v užívání tohoto označení dán není, tudíž nelze ani na úmysl z tohoto důvodu usuzovat. Nemůže zde být úmyslu ani proto, že držitel akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie svědčí právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků. Žalovaným dovozované umělé zvyšování prestiže žalobce tím, že bude užívat označení „doktor“ nebo „Dr.“, není dle žalobce jednáním, se kterým by byla spojena žalovaným aplikovaná sankce. Navíc jde o zcela nepřiléhavé odůvodnění v poměrech této věci.
8. Žalobce dále vytýká napadenému i prvostupňovému rozhodnutí jak volbu a výměru správního trestu, tak i jeho nedostatečné odůvodnění.
9. Žalobce navrhuje, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, které se dle jeho mínění v plném rozsahu vypořádává se skutečnostmi tvrzenými v žalobě.
11. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že vymezení skutkové podstaty přestupku je vágní – vymezení skutku je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 5 A 73/2002-34. Opakovanost a četnost užívání akademického titulu, který žalobci nenáleží, bylo prokázáno množstvím listinných důkazů – založených ve spise prvostupňového orgánu.
12. K tvrzení žalobce na požadavek předvídatelnosti právní regulace a umožnění každému „volit“ mezi jednáním v souladu se zákonem a jednáním v rozporu se zákonem, žalovaný poukazuje na:
 - usnesení MMHK/029192/2021/OP/Šed, z kterého lze dovodit, že žalobce byl srozuměn s tím, v jaké podobě má titul užívat, a že se tedy z jeho strany jedná o úmyslné užívání titulu v jiné formě;
 - rozhodnutí MMHK/063089/2022/OP/Šed – pravomocné rozhodnutí, kterým byl žalobce dříve shledán vinným ze stejného jednání v jiném, dřívějším, časovém období.

Tyto listiny dle žalovaného odůvodňují i to, proč v dané věci nebylo pro správný trest zvoleno napomenutí, neboť napomenutí zřejmě nemělo potřebný efekt, když se jedná o pokračující přestupek.

13. Žalovaný akcentuje podklady, které jej k výše uvedenému rozhodnutí vedly:

- sdělení Ministerstva vnitra ze dne 25. 2. 2014, č. j. MV-21193/SC-2014 – „*Obecně platí, že každý absolvent zahraniční vysoké školy, který získal zahraniční vysokoškolské vzdělání, má právo používat na území ČR pouze jemu zahraniční školou přiznaný (tedy zahraniční) titul či vědeckou hodnost. Udělený zahraniční titul nebo vědecká hodnost se do českého jazyka nepřekládá, ani se jim nepřirazuje ekvivalenty akademických titulů přiznávané podle českého práva – zákona o vysokých školách.*“;
- výpis z databáze znalců vedených Ministerstvem spravedlnosti, z něž je patrné, že Ministerstvo spravedlnosti u žalobce uvádí titul „Dr. rer. oec“, tedy titul v plné a správné podobě;
- osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice vydané Masarykovou univerzitou v Brně dne 16. 2. 2001, dle kterého je žalobce „*oprávněn užívat zahraniční akademický titul Doktor der wirtschafts – wissenschaften /ve zkratce Dr. rer. oec./*“;
- poučení Univerzity Hradec Králové, která žalobce poučila, že by měl užívat titulu v plné formě, nikoliv v jím zvolené zkratce;
- rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1 A 67/2013-25.

14. Žalovaný má za bezpochyby prokázané, že při užívání titulu „Dr.“ se jedná o oficiální podobu akademicko-vědeckého titulu udělovaného v letech 1990 až 1998 a ve společných, přechodných a závěrečných ustanovení zákona o vysokých školách je uvedeno: „*Absolventi postgraduálního studia, kteří získali podle § 22 zákona č. 172/1990 Sb. akademicko-vědecký titul "doktor", mohou požádat příslušnou vysokou školu o nahrazení zkratky "Dr." zkratkou "Ph.D."*. Osvědčení o nahrazení zkratky akademicko-vědeckého titulu jim na žádost vydá příslušná vysoká škola.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že titul „Dr.“ může toliko užívat jen ten, kdo absolvoval postgraduální studium ve výše vymezených letech. Takovým absolventem žalobce není.

15. K užívání zkratky „dr.“ s malým písmenem žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na výše specifikovaný rozsudek Městského soudu v Praze, který deklaruje, že „*užívání titulu RSDr. je možné pouze v této zákonem dané podobě a není možno ho nijak upravovat či zkracovat*“. Toto pravidlo lze bezpochyby vztahovat i na užívání titulu „Dr. rer. oec“, který jeho držitel nemá nikterak upravovat ani zkracovat, což mu bylo potvrzeno nezávisle na sobě několika institucemi.

16. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

IV. Jednání soudu

17. Během jednání konaného dne 20. 7. 2023 žalobce uvedl, že kauza vznikla v roce 2015 po zpracování znaleckého rozsudku pro zdejší krajský soud v trestní věci, kdy po vynesení rozsudku odsouzení začali atakovat jeho osobu. Zástupce žalobce odkázal na znění žaloby a doplnil, že se v dané věci nejedná o skutkovou podstatu, dle které fyzická soba užívá akademický titul, který jí nenáleží, neboť žalobci předmětný titul náleží.

Žalobce neužívá titul v nesprávné formě, může ho užívat v neúplné formě. Žalobce užívá titul, jenž mu byl udělen univerzitou ve Švýcarsku, které je přidruženým státem EU. Od roku 2010 všechny tituly, včetně titulu „Dr. rer. oec.“, jsou zkráceny na „Dr.“. Jedná se o akademickou hodnost, nikoliv vědeckou hodnost. Dále zástupce žalobce uvedl, že v napadeném rozhodnutí nebyla hodnocena společenská nebezpečnost jako materiální znak přestupku. Prvostupňové rozhodnutí hovoří o společenské škodlivosti, která v dané věci zcela absentuje (společenská škodlivost není materiálním znakem, v přestupku je potřeba kvalifikovat společenskou nebezpečnost). Zástupce žalobce dodal, že titul náleží žalobci a je na jeho svobodné vůli, jak jej bude užívat, či zda jej vůbec bude užívat. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyhotovení vyjádření k žalobě.

18. V závěrečném návrhu zástupce žalobce odkázal na písemná podání a na přednes před krajským soudem a navrhl napadené rozhodnutí zrušit. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení shledal, že žaloba je nedůvodná. Své rozhodnutí odůvodňuje následovně.

A. Skutkový stav

20. Dle správních orgánů se žalobce úmyslně dopustil spáchání přestupku podle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách tím, že v období od 21. 1. 2022 do 28. 6. 2022 opakovaně a ve velké míře užíval akademický titul „dr.“ a částečně též „Dr.“, a to navzdory tomu, že tento nezískal žádným ze svých studií. Za předmětný přestupek mu byl uložen podle § 93m odst. 2 zákona o vysokých školách správní trest pokuty ve výši 1000 Kč.
21. Ve správním spise jsou založeny mj. tyto dokumenty:
- usnesení prvostupňového orgánu ze dne 17. 2. 2021, č. j. MMHK/02919/2021/OP/Šed, ze kterého lze dle správních orgánů dovodit, že žalobce byl srozuměn s tím, v jaké podobě má titul užívat;
 - rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 5. 4. 2022, č. j. MMHK/063089/2022/OP/Šed, kterým byl žalobce shledán vinným ze stejného jednání v dřívějším časovém období;
 - objednávka č. O-0018/MJT/2022, kterou žalobce podepsal dne 15. 2. 2022 s uvedením titulu „dr.“;
 - smlouva o dílo č. j. MMHK/099956/2022, kterou žalobce podepsal dne 15. 6. 2022 s uvedením titulu „Dr.“;
 - výpis ze Seznamu znalců, tlumočnicků a překladatelů platný ke dni 27. 6. 2022, ve kterém má žalobce zapsán titul „Dr. rer. oec.“;
 - sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 11. 2. 2021, ze kterého vyplývá, že dle Ministerstva spravedlnosti jsou dány důvody pro změnu zápisu zkratky titulu „Dr.“ před jménem žalobce v seznamu znalců, a proto byl dne 10. 2. 2021 proveden v seznamu zápis zkratky titulu žalobce ve znění „Dr. rer. oec.“;

- znalecké posudky s pořadovými čísli 2 265/2022, 2 266/2022, 2 267/2022, 2 268/2022 a 2 269/2022 ze dne 31. 3. 2022 a s pořadovým číslem 2 276/2022 ze dne 19. 4. 2022, ve kterých je titul žalobce zapsán jako „dr.“;
 - notářský zápis ze dne 19. 4. 2022, ve kterém je titul žalobce opakovaně zapsán jako „dr.“;
 - výpis z obchodního rejstříku ze dne 21. 6. 2022, ve kterém je titul žalobce zapsán jako „dr.“;
 - osobní stránky žalobce X, na kterých je ke dni 27. 6. 2022 titul žalobce uveden jako „Dr.“ či „dr.“;
 - nedatovaný životopis žalobce, ve kterém je titul žalobce uveden jako „Dr.“;
 - webové stránky X, na kterých je ke dni 27. 6. 2022 titul žalobce uveden jako „Dr.“;
 - osobní karta žalobce na webových stránkách Univerzity Hradec Králové, na kterých je ke dni 27. 6. 2022 titul žalobce uveden jako „Dr.“;
 - posudky žalobce jako vedoucího bakalářských prací ze dne 10. 5. 2022, 11. 5. 2022, 12. 5. 2022, 13. 5. 2022, jako oponenta bakalářské práce ze dne 16. 5. 2022, jako oponenta diplomových prací ze dne 17. 5. 2022 a 19. 5. 2022 a jako vedoucího diplomové práce ze dne 18. 5. 2022, ve kterých je titul žalobce uveden jako „Dr.“;
 - protokol o zahájení habituačního řízení dostupný z webových stránek www.slu.cz ke dni 27. 5. 2022, ve kterém je titul žalobce zapsán jako „dr.“;
 - kopie diplomu žalobce vydaného Svobodnou Univerzitou Teufen Schwiz v listopadu 1999, dle kterého byl žalobci udělen titul Doktor der Wirtschaftswissenschaften („Dr. rer. oec.“) a
 - osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice vydané Masarykovou univerzitou v Brně dne 16. 2. 2001, dle kterého je žalobce „*oprávněn užívat zahraniční akademický titul Doktor der wirtschafts – wissenschaften /ve zkratce Dr. rer. oec./*“.
22. Prvostupňový orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí mj. zabýval určením druhu správního trestu a jeho výši. Jako přítěžující okolnost prvostupňový orgán zohlednil dlouhodobost a mnohočetnost užívání předmětného titulu. Naopak jako polehčující okolnost shledal skutečnost, že žalobce je osobou vzdělanou v „doktorském“ stupni studia a doktorským akademickým titulem disponuje. Dle prvostupňového orgánu se tak nejedná o užívání titulu v tom stupni vzdělání, kterým by vůbec nedisponoval, ale o užívání v nesprávné formě, kterou nezískal. Při posouzení společenské škodlivosti prvostupňový orgán zohlednil to, že v očích veřejnosti může docházet k umělému zvyšování prestiže, neboť z názoru prvostupňového orgánu se pro neznalou veřejnost titul „dr.“ může jevit titulem prestižnějším než titul „Dr. rer. oec.“, a to čistě z důvodu, že takový titul jí bude nejspíš alespoň obecně znám a bude vědět o jeho existenci, zatímco o titulu žalobce toto nejspíš říci nejde. Prvostupňový orgán též uvedl, že uložená pokuta bude na žalobce působit preventivně-edukativním charakterem.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na prvostupňové rozhodnutí, neboť má za to, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce je oprávněn užívat zahraniční akademický titul Doktor der wirtschafts-wissenschaften (ve zkratce „Dr. rer. oec.“). Dále má za prokázané, že pracovní komise Univerzity Hradec Králové (vyjádření prof. Ing. K. K.,

Ph. D., rektora) doporučila žalobci užívat titul ve formě „Dr. rer. oec“ a v této formě jej má žalobce používat i dle Masarykovy univerzity, Ministerstva spravedlnosti a Ministerstva vnitra. Též poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1 A 67/2013-25. Žalovaný se neztotožnil ani s názorem žalobce, že *„akademický titul ve zkratce „dr.“, ale v poměru k přestupku ani „Dr.“ není a nemůže být akademickým titulem, ani není zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, jako akademický titul či akademicko-vědecký titul aprobován, a to ani jako zkratka.“* Dle žalovaného se u titulu „Dr.“ jedná o oficiální podobu akademicko-vědeckého titulu udělovaného v letech 1990 až 1998, který může užívat jen ten, kdo absolvoval postgraduální studium ve výše vymezených letech. K užívání zkratky „dr.“ s malým písmenem žalovaný odkázal na výše specifikovaný rozsudek Městského soudu v Praze, který deklaruje, že užívání titulu RSDr. je možné pouze v této zákonem dané podobě a není možno ho nijak upravovat či zkracovat. Toto pravidlo lze dle žalovaného bezpochyby vztahovat i na užívání titulu „Dr. rer. oec“, který jeho držitel nemá nikterak upravovat, ani zkracovat. Žalovaný dále přisvědčil prvostupňovému orgánu v jeho argumentaci k používání „dr.“, kdy prvostupňový orgán uvedl: *„Nelze ani připustit, že zákonem je, resp. byl, upraven toliko titul ve formě „Dr.“, a tedy užívání titulu ve formě „dr.“ se obviněný přestupku nedopouští. Připuštění této skutečnosti by ad absurdum zakládalo, že ve své podstatě může kdokoliv užívat například titul „judr“ či „mudr“, neboť tyto v této pro případ uvedené podobě (tedy malými písmeny) zákonem upraveny nejsou. Připuštění takové skutečnosti je pak z posouzení správního orgánu zcela nesprávné, až absurdní, a proto nelze obviněnému přiznat ani užívání titulu s malým písmenem „d“ na začátku, tedy „dr.“.* Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k totožnému závěru jako prvostupňový orgán, že užívání titulu „Dr.“, a to nehledě na počáteční velikost písmena, žalobci nepřísluší, kdy tento je povinen užívat jím získaného titulu v jeho plné a skutečné podobě. Žalovaný též uvedl, že má za to, že se prvostupňový orgán vypořádal správně s formou zavinění u žalobce (neboť přestupkové jednání dle § 93m zákona o vysokých školách stanovuje obligatorní formu zavinění jako úmyslnou), když jej vyhodnotil jako úmysl nepřímý, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn.

B. Právní posouzení

24. Podle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně neoprávněně užívá vědeckou hodnotu nebo titul absolventa vysoké školy. Dle odst. 2 předmětného ustanovení lze za přestupek podle odstavce 1 uložit pokutu do 5 000 Kč.
25. Podle § 99 odst. 10 zákona o vysokých školách absolventi postgraduálního studia, kteří získali podle § 22 zákona č. 172/1990 Sb. akademicko-vědecký titul "doktor", mohou požádat příslušnou vysokou školu o nahrazení zkratky "Dr." zkratkou "Ph. D.". Osvědčení o nahrazení zkratky akademicko-vědeckého titulu jim na žádost vydá příslušná vysoká škola.
26. Zdejší soud na úvod připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizoval svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Současně soud nemusí reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem uplatněné žalobní

argumentace; tento postup tak může konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek, vytvoří-li ve svém souhrnu ucelenou argumentaci, z níž alespoň implicitně vyplývá, jak bylo o těchto námitkách uvaženo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

27. Krajský soud se po prostudování správního spisu a napadeného i prvostupňového rozhodnutí ztotožnil s názorem žalovaného, potažmo prvostupňového orgánu, a sice že žalobce se užíváním akademického titulu „dr.“ a částečně i „Dr.“ dopouští přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách. Současně krajský soud nepřisvědčil žádné žalobní námitce v dané věci.
28. Krajský soud stejně jako žalovaný nerozporuje, že žalobci byl Svobodnou univerzitou Teufen ve Švýcarsku udělen akademický titul „doktor der wirtschafts-wissenschaften“ v listopadu roku 1999. Z diplomu vydaného Svobodnou univerzitou Teufen a z osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice vydané Masarykovou univerzitou v Brně dne 16. 2. 2001 však vyplývá, že žalobce je oprávněn tento akademický titul užívat ve zkratce „Dr. rer. oec“. Z uvedených podkladů naopak neplyne, že by žalobce byl oprávněn uvedenou zkratku titulu dále zkracovat, o to více do podoby, která přísluší absolventům postgraduálního studia v letech 1990 až 1998 (viz následující bod odůvodnění tohoto rozhodnutí).
29. Akademicko-vědecký titul „Dr.“ jsou oprávněni užívat absolventi postgraduálního studia, s výjimkou lékařského a veterinárního studia, kteří absolvovali v letech 1990 až 1998 (viz § 22 odst. 3 zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách). Tito absolventi mohou dle § 99 odst. 10 zákona o vysokých školách požádat příslušnou vysokou školu o nahrazení zkratky "Dr." zkratkou "Ph. D.". Z žalobcem doložených podkladů nevyplývá, že by byl absolventem postgraduálního studia z let 1990 až 1998, a není tak oprávněn užívat titul „Dr.“ na základě § 22 odst. 3 zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách. K analogickému závěru dospěl i Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1 A 67/2013-35, ve kterém se zabýval neoprávněným užíváním zkratky „Dr.“ namísto kompletní podoby „RSDr.“. Nelze tak ani přisvědčit žalobci v tom, že přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách se fyzické osoby dopouštějí pouze při neoprávněném užívání akademických titulů uvedených v § 46 odst. 4 a 5 a § 47 odst. 5 zákona o vysokých školách, neboť i užívání zkratky akademického titulu „Dr.“ je zákonem upraveno.
30. Žalobce v žalobě namítal, že osoby, které jsou držiteli akademické hodnosti „doktor“ z členského státu Evropské unie, mají od roku 2001 právo používat ve všech formálních, právních a zveřejněných sděleních akademickou hodnost „doktor“ nebo „Dr.“ bez dalších dodatků (během jednání před soudem zástupce žalobce uvedl: „z přidruženého státu Evropské unie“ a „od roku 2010“). Krajský soud k této námitce uvádí, že žalobce jednak dané tvrzení ničím nepodložil a dle krajského soudu ani neexistuje žádná právní úprava, která by toto potvrzovala, a jednak Švýcarsko není členským či přidruženým státem Evropské unie.
31. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, dle které je vymezení skutkové podstaty předmětného přestupku vágní. Z výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce opakovaně užívá akademický titul „Dr.“ či „dr.“ navzdory tomu, že tento nezískal žádným ze svých studií, čímž se dopouští přestupku podle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách, neboť úmyslně neoprávněně užívá titul

absolventa vysoké školy. Vzhledem k výše uvedenému k tomuto závěru dospěl shodně se správními orgány i krajský soud. Současně krajský soud souhlasí se správními orgány i v tom, že je dostatečně prokázán úmysl žalobce, neboť tento již byl v minulosti upozorněn na neoprávněné užívání akademického titulu „Dr.“ mj. samotným prvostupňovým orgánem v rozhodnutí ze dne 5. 4. 2022, č. j. MMHK/063089/2022/OP/Šed. Žalobce tedy byl srozuměn s tím, že užíváním zkratky akademického titulu „Dr.“ se může dopouštět přestupku dle § 93m odst. 1 zákona o vysokých školách.

32. Žalobce též namítal, že se správní orgány nezbyvaly společenskou nebezpečností přestupku. Prvostupňový orgán se v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zabýval posouzením společenské škodlivosti. Dle předmětného ustanovení je přestupek společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem. Dřívější pojem společenská nebezpečnost byl tedy opuštěn a byl nahrazen vhodnějším pojmem společenská nebezpečnost. Prvostupňový orgán shledal, že společenská škodlivost předmětného přestupku spočívá v umělém zvyšování prestiže žalobce. I zdejší soud v jednání žalobce naplnění materiální stránky přestupku (tj. společenskou škodlivost) shledává.
33. Krajský soud se rovněž zcela ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu ohledně volby druhu a výměry správního trestu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v tomto ohledu považuje za dostatečné. Prvostupňový orgán zohlednil jak okolnosti přitěžující (dlouhodobost a mnohočetnost neoprávněného užívání předmětného titulu, dřívější odsouzení za tentýž přestupek), tak i polehčující (žalobce je osobou vzdělanou v „doktorském“ stupni studia) a uložil správní trest pokuty ve výši 1000 Kč, přičemž maximální možná výše za předmětný přestupek činí dle § 93m odst. 2 zákona o vysokých školách částku 5000 Kč. Krajský soud neshledal uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou a není tak dle jeho mínění dán důvod pro moderaci uloženého trestu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud dodává, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), proto nelze zrušit napadené rozhodnutí ani z důvodu absence úvah o společenské škodlivosti či o správním trestu, neboť ty jsou zákonným způsobem uvedeny v rozhodnutí prvostupňovém.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. července 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně